

Ὁ Φασουλῆς μὲ τόνον
πρὸ τῶν κλεινῶν προγόνων.

ὦ σεῖς, μεγάλοι πρόγονοι, τοῦ ἔθνους μας στολή,
πάλι πολλὰ θὰ σᾶς εἰποῦν ἀπόγονοι πολλοί,
πάλι λιθάνι ἄφθονο ὅσῃν μνήμην σας θὰ κάψουν
κι' ἐπάνω εἰς τοὺς τάφους σας πικρότατα θὰ κλάψουν,
κι' ἐνθουσιῶντες ποιητὰὶ παλῆα θὰ ψάλουν χρόνια,
τῇ φουστανέλα τῇ λερῇ, τὰ κλέφτικα μηλιόνια.

Ἐγὼ κανένα θούριον δὲν ἔχω νὰ σᾶς ψάλλω,
οὔτε ἀνάποδα μ' αὐτὰ τὴν πίστι σας θὰ βγάλω,
οὔτε εἰς χρόνους παλαιούς ἀρματωλῶν θὰ στρέψω,
οὔδὲ τοὺς ἀνδριάντας σας παντάπασιν θὰ στέψω,
ἀλλ' οὔτε πανηγυρικὸν κι' ἐγὼ θὰ ἐκφωνήσω
καὶ οὕτω πως τὰ τέκνα σας ὀλίγον συγχινήσω.

Πᾶς ἄλλος ἐμβατήρια παντοῦ ἄς ἀλαλάξῃ...
ἐγὼ δὲν λέγω τίποτε... θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ!
Ὅσα μνήματά σας ἄς ἐλθοῦν ὁ Δήμαρχος κι' οἱ ἄλλοι
κι' ἄς γίνῃ τὸ μνημόσυνον κι' ἡ πρέπουσα θυσία,
ἀλλὰ ἐγὼ ὅσους τάφους σας δὲν γέρνω τὸ κεφάλι,
διότι ἔδρεξε πολὺ καὶ εἶναι ὕγρασία.

Ἐγὼ δὲν θέλω, πρόγονοι, νὰ εἶμαι πατριώτης
καὶ νὰ θρηνῶ τὴν εὐκλειαν τῆς ἐποχῆς τῆς πρώτης,
ἐγὼ δὲν δίνω κάλπικο γιὰ τοὺς παλῆους λεπτὸ,
καὶ θὰ μ' εὐχαριστήσετε πιστεύω δι' αὐτό.

Μακράν μου πᾶσα ἔξαψις κι' ἡ τῶν πολέμων Μοῦσα,
ὁ Διάκος, ὁ Νικηταρᾶς, ἡ λεβεντιὰ τοῦ Τοῦσα...
μακράν μου εἰ ἀγωνισταί, οἱ λόφοι κι' ἡ ραχοῦλαις,
ἡ ρεμματιαῖς, ἡ λαγκαδιαῖς, κι' ἡ κρυεραῖς βρυσούλαις.

Ἐμπρός!.. περνᾶτε, πρόγονοι μεγάλοι, ἀπ' ἐμπρὸς μου,
νὰ σᾶς ἰδῇ κι' ὁ Φασουλῆς μετὰ τοῦ ἄλλου κόσμου.
Ἰδοῦ!.. ἰδοῦ!.. οἱ πρόγονοι πλακόνουν ἀπὸ πέρα...
ἀπὸ καπνὸν ἐθόλωσε βαρὺν ἡ ἀτμοσφαῖρα...
ἀκούονται ἀλαλαγμοὶ καὶ τῶν ἀρμάτων κτύποι,
βροντοῦν τὰ ληανοτούφεκα καὶ χρεμετίζουν ἵπποι,
πελώρια δὲ σώματα ὀρθόνονται γιγάντων,
ἀπόγονοι ἀντάξιοι Ὀμηρικῶν Αἰάντων,
σπάθαι κυρταὶ λαμποκοποῦν, σημαῖαι κυματίζουν,
ἤχοῦν πολέμου σάλπιγγες, φλοκάται ἀνεμίζουν,
ἡ θάλασσα φεγγαβολεῖ κι' ἀνάπτει ἐκ πυρσῶν

κι' ἐπάνω πλέουν δόρατα κι' ἀσπίδες τῶν Περσῶν,
καί μ' ἐστεμμένους παλαιστάς ὀρχοῦνται οἱ Αἰσχύλοι
μέ ξίφος εἰς τὰς χεῖρας τῶν. μέ ἄσμα εἰς τὰ χεῖλη,
κι' ἐξ ἱερῶν πηδοῦν δασῶν αἱ Πιερίδες Μοῦσαι,
γελῶσαι, χρυσοπλόκαμοι καὶ στεφανηφοροῦσαι,
καὶ μέ Σειρήνων μουσικὴν μαγεύουν τὸν ἄέρα
καὶ πρὸς ἐκείνην ἀπαντᾷ τοῦ κλέφτου ἡ φλογέρα.

Ἐνώπιόν μου, πρόγονοι τρισένδεξοι, φανήτε...
ποσῶς δὲν με τρομάζετε, οὐδὲ με συγκινεῖτε.
Καθόλου δὲν μ' ἐνθουσιᾷ τῶν τουφεκιῶν ὁ κτύπος
καὶ τῶν σπαθίων τὸ τρίξιμο κι' ὁ χρεμετίζων ἵππος,
οὐδὲ κλεινοῦ πυρπολητοῦ τὸ σκάφος κι' ὁ θαυλός,
οὐδὲ τὸ κοκορέτοι σας καὶ ὁ θρηγῶν αὐλός.

Ἐγὼ δὲν καίω λίθανον ὅτῃν μνήμην τῶν προγόνων,
ὅ' ἐμὲ ἀρέσ' ἡ κλεφτουριὰ τῶν νεωτέρων χρόνων,
ποῦ πατριώτας ἀληθεῖς μορφώνει καὶ σωτήρας
καὶ κλέβει τοὺς Κυζικηνούς καὶ Ἀττικοὺς στατῆρας.

Αὐτὴ δὲν ἔχει ὅπως σεῖς τσαπράζια καὶ μηλιόνια,
αὐτὴ δὲν στήνει κλέφτικο εἰς τὰ βουνὰ λιμέρι,
καθβάλα πάει ὅτῃν Αὐλή, καθβάλα ὅτῃν σαλόνια,
καθβάλα κλέβει τὰ πουγγιὰ ἡμέρα μεσημέρι.

Μόνον αὐτὴν τὴν κλεφτουριὰ θαυμάζω καθ' ἐκάστην
κι' ὕμνω τοὺς τόσους ἄθλους τῆς με ὄλην μου τὴν ζέσιν,
καὶ πάντοτε γονυπετὴς παρακαλῶ τὸν Πλάστην
ὅσους κλέφταις τοὺς σημερινούς μικρὰν νὰ λάβω θέσιν.

Ἴδου ἡ μόνη ἀληθὴς τοῦ ἔθνους κλεφτουριὰ,
κι' ὄχι Κολοκοτρώνηδες καὶ ὄχι Καραῖσκοι...
γι' αὐτοὺς ἡ δόξα κι' ἡ τιμή, γι' αὐτοὺς καὶ τὰ φλουριὰ,
κι' εἰς τούτους μόνον ἐμπνευσὶν ὁ ποιητὴς εὐρίσκει.

Ὅσους ἀπογόνους σκύψετε, πατέρες φουκαράδες...
περνάτε σεῖς με τάρματα κι' ἐμεῖς με τοὺς παράδες.
Γιὰ σὰς ταγάρι καὶ φλασκί, γιὰ μᾶς πουγγιὰ καὶ κάσσαις,
γιὰ σὰς ἡ βρούδαις μοναχά, γιὰ μᾶς θρεμμένας φάσαις.
Περνάτε ὅσο θέλετε... ὁ Φασουλῆς γελᾷ,
κι' ἔλατε τὰ τουφέκια σας νὰ κάνετε ψιλὰ.

Ἐμπρός!... περνάτε, ἀετοὶ κι' ἀδόξακτα ξεφτερίνα...
ἐγὼ εἰς τὰς θυσίας σας πεντάρη δὲν χρωστῶ...
καὶ ἂν με φασκελώσετε καὶ με τὰ θρό σας χέρια
τὰ φάσκελά σας δέχομαι καὶ σὰς εὐχαριστῶ.

Βογγοῦν ξηραὶ καὶ θάλασσαι κι' ὁ οὐρανὸς βροντᾷ,
κι' ἐγὼ εἰς τὰ Χαυτεῖα μας πηγαίνω νὰ τὸ στρώσω...
Ὁρεβουάρ, ὦ πρόγονοι, μὴν ἔρχεσθε κοντά,
γιατὶ ἔμπορεὶ κανένα σας τζαπράζι νὰ σουφρώσω.

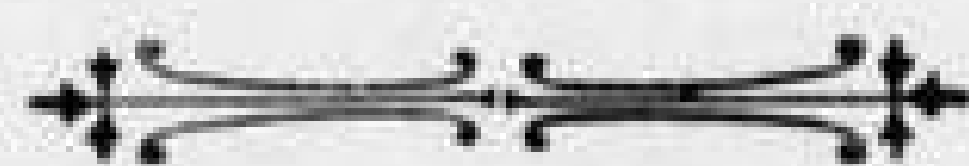
Βλέπω ψυχρὸς κι' ἀτάραχος τὸ κάθε σας μνημεῖον...
πίσω οἱ κλέφταις τοῦ βουνοῦ κι' ἐμπρὸς οἱ τῶν Ταμείων.
Μ' ὅσα κι' ἂν γράφουν διὰ σὰς πτωχοὶ καλαμαράδες
εἰς τὰς τριόδους σύρεσθε γυμνοὶ καὶ ψωμοζῆται...
γιοῦχα τὰ λιανοτούφεκα καὶ ζήτω οἱ παράδες,
ὀπίσω οἱ ἀγωνισταὶ κι' ἐμπρὸς οἱ Τραπεζίται.

Βαρέθηκα τῆς δόξαις σας καὶ τὰ δνόματά σας,
ὅτῃ μάτια μὴ με βλέπετε με ἀνοικτὸ τὸ στόμα,
γυρίζετε ὅσους τάφους σας με ὄλα τάρματά σας
κι' ὅς εἶναι πάντα ἐλαφρὸν τὸ ἄγιόν σας χῶμα.

Ἀκούω ἐμβατήρια κι' αἰσθάνομαι ναυτίαν
κι' ἐπιθυμῶ τοὺς ρήτορας νὰ τοὺς ἐμβαγλαρώσω...
πηγαίνετε, παρακαλῶ, ὅσους τάφους τὴν σκοτίαν
κι' ἀφήσετε με ἥσυχο ὅτῃν ἦλιο νὰ τὸ στρώσω.
Μὴν πλησιάζη πρὸς ἐμὲ πολέμαρχος κανεῖς...
ἐγὼ τῆς Μπόρσας ἐξυμνῶ τοὺς κλεφτομογενεῖς.

Πηγαίνετε εἰς τὸ καλὸ, ἀγωνισταὶ γενναῖοι,
διαλυθῆτε εἰς καπνόν, πετάξετε ὅτῃ ὕψη,
κι' ἐνόσω εἰς ἀπόγονος θὰ ζῇ καὶ θ' ἀναπνέη
σὰς βεβαιῶ ἡ κλεφτουριὰ ποτὲ πῶς δὲν θὰ λείψῃ.

Πηγαίνετε κι' ἀπηύδῃσα μαζί σας νὰ μιλῶ,
ὅταν δ' ὁ ἄλλος Μάρτιος ἐλθῇ με τὸ καλὸ
με τὰ χρυσὰ τσαπράζια σας καὶ τὰ λοιπὰ στολίδια
ἔλατε πάλι γύρω μου νὰ σὰς εἰπῶ τὰ ἴδια.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Νέον Κουρεῖον ὁ «Ρωμηὸς» τῶν ἀδελφῶν Μπεράτη
κατὰ τὴν διασταύρωσιν τοῦ δρόμου τῆς Βουλῆς...
καθ' ὄλα περιποιήσεις κι' Ἀγάδικο ραχάτι,
εἰς τοῦτο δὲ κουρεύεται συχνὰ κι' ὁ Φασουλῆς.
Ἐφ' ὃ ἐνθέρμως συνιστῶ τὸ τοῦ Ρωμηοῦ κουρεῖον
ὅτῃς καλαισθητοὺς κεφαλὰς τῶν εὐγενῶν κυρίων.

Ἐκείνοι, ποιήματα τοῦ Λάντς τοῦ ἀκαμάτου,
ποῦ εἰς τὰς Μούσας ρίχνεται με ὄλα τὰ σωστά του
κι' εἶναι σπαθάτος ποιητὴς με πένα καὶ με πάλλα...
ἐντὸς μικροῦ ἐκδίδονται καὶ τοῦτα ὅπως τᾶλλα
με ρεμβασμούς, με ὄνειρα, με φλόγα καὶ με πόνον,
τοῦ δὲ βιβλίου ἡ τιμὴ δραχμὴ καὶ μία μόνον.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὲς κάνω — πῶς ὅτῃ σπῆτι μου ἀνέβη,
ὅτῃν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μέ Ἐκδοῦγειον ἔσθῃ, — ὅτῃ ὅτῃ λάδι, τρεῖς ὅτῃ ξύδι.

μέ Χημεῖον, με μιά μάνδρα, — με μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιά χήρα διχῶς ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.